



editorial

D'entre les novetats que darrerament s'han produït, tant a nivell legislatiu com judicial, us comentem aquelles que poden resultar més rellevants, com ara l'increment del SMI o la polèmica sentència del Tribunal Constitucional sobre funcionarització.

legislació

REIAL DECRET LLEI 3/2004, DE 25 DE JUNY, PER A LA RACIONALITZACIÓ DE LA REGULACIÓ DEL SALARI MÍNIM INTERPROFESSIONAL I PER A L'INCREMENT DE LA SEVA QUANTIA (BOE núm. 154, 26.06.2004)

Amb efectes d'1 de juliol d'enguany, el SMI resta fixat en 16,36 € diaris; **490,80 € mensuals** i 6.871,20 anuals, recuperant-se així la pèrdua de poder adquisitiu que suposà la desviació entre l'IPC real i l'IPC previst durant el període 1996-2004, aproximadament valorat en un 6,6 %. Aquest augment ha estat possible gràcies a la **desvinculació del SMI com a renda de referència per a l'accés a les prestacions, ajuts i subvencions diferents de l'àmbit sociolaboral**. Per a la determinació d'aquestes prestacions es tindrà en compte el nou IPREM (indicador públic de renda d'efectes múltiples). Així mateix, aquest increment ha suposat l'establiment de noves bases mínimes de cotització.

ORDRE TRI/200/2004, DE 7 DE JUNY, PER LA QUAL S'ESTABLEIX EL CALENDARI OFICIAL DE FESTES LABORALS PER A L'ANY 2005 (DOGC núm. 4157, 18.06.2004)

Com cada any i a manca de la determinació de les respectives festes locals, resten fixades les dotze festivitats d'aplicació a l'àmbit territorial català.

sentències

RELACIONS DE LLOCS DE TREBALL: LEGISLACIÓ A APLICAR

Sentència de la Sala contenciosa-administrativa del Tribunal Suprem de 7 de novembre de 2003 (RJ 200318730)

Comentada per Joan Mauri

L'article 16 de la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de mesures per a la reforma de la funció pública (LMRFP), estableix que les entitats locals formaran la relació de llocs de treball existents en la seva organització, que hauran d'incloure en tot cas la denominació, tipus i sistema de provisió dels llocs de treball, les retribucions complementàries que els corresponguin i els requisits exigits per al seu desenvolupament.

Aquest precepte s'ha de complementar amb allò que es regula a l'article 90 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, de bases del règim local (LRBRL), on s'assenyala que les corporacions locals formaran les relacions de llocs de treball existents a la seva organització, en els termes previstos a la legislació bàsica estatal (art. 16 LMRFP), corresponent a l'Estat establir les normes mitjançant les quals s'han de confeccionar les relacions de llocs de treball, la descripció de llocs de treball-tipus i les condicions requerides per a la seva creació.

Tanmateix, aquest encàrrec legislatiu no s'ha acomplert fins al moment, fet que ha permès afirmar la tesi de la impossibilitat de desenvolupar les relacions de llocs de treball de les entitats locals per manca de normativa específica sobre aquesta matèria.

A partir d'aquí dues alternatives són possibles:

a) Entendre que l'omissió dilatada en el temps de la potestat normativa estatal, permet que les comunitats autònomes puguin exercir les seves competències de desenvolupament normatiu en aquesta matèria, afirmant que en funció del principi de paritat o d'equivalència entre funcions públiques territorials –que a Catalunya enuncia l'article 300 del Decret Legislatiu 2/2003, de 28 de abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya– les normes que regulen la relació de llocs de treball i la seva elaboració en la legislació autonòmica són d'aplicació també a les entitats locals del corresponent àmbit territorial, tal com s'afirma a la STS de 13 de novembre de 1995 (RJ 1995/8625).



b) Optar per l'aplicació directa dels preceptes de l'Estat en matèria de relacions de llocs de treball, tal com s'afirma per alguna jurisprudència dels Tribunals Superiors de Justícia.

En aquest marc incideix la sentència que es comenta, optant per la primera de les opcions presentades i assentant el corresponent criteri jurisprudencial. En aquest sentit el TS adverteix que **la referència feta per l'article 92.1 LRBRL a la normativa estatal per a la regulació de les relacions de llocs de treball s'ha d'entendre referida a la legislació bàsica**, amb la qual cosa **resulten d'aplicació per a la confecció de les corresponents relacions de llocs de les entitats locals els preceptes de la legislació autonòmica**, d'acord amb el principi de paritat entre funcions públiques territorials que conté la legislació de funció pública valenciana.

LLA FUNCIONARITZACIÓ DEL PERSONAL LABORAL FIX A LES CORPORACIONS LOCALS

Sentència del Tribunal Constitucional 38/2004, d'11 de març (RTC 2004\38)

Comentada per Xavier Boltaina

L'Estat, per mitjà de la disposició transitòria 15^a de la LMRFP, de les lleis de pressupostos generals de 1989, 1990 i 1991 i de l'Acord del Consell de Ministres de 27 de març de 1991, va establir un procediment de funcionarització del personal laboral fix caracteritzat pel seu caràcter absolutament restringit: únicament hi podien participar aquelles persones que tinguessin dita condició i es trobessin ocupant un lloc de treball que hagués estat reclassificat i per tant reservat per al seu desenvolupament al personal funcionari. Aquest procés es va legitimar per les STS de 20 de juny de 1996 i de 28 de gener de 1997 i per la interlocutòria del TC 177/1999. Malgrat no tenir cap d'aquests preceptes, formalment, el caràcter de normativa bàsica, des de llavors totes les comunitats autònomes varen aprovar la seva normativa sobre funció pública seguint el model estatal i milers de corporacions locals varen convocar els seus processos de funcionarització.

La sentència que es comenta suposa, en aquest sentit, un cop jurídic de dimensió letal per a la funcionarització a l'àmbit autonòmic i local, doncs declara inconstitucional la llei asturiana de funcionarització de 1996. La raó no és l'al·legada per l'Estat, en el sentit que no resultaria possible funcionaritzar mitjançant un simple curs formatiu, tal i com preveuen les lleis de València i Madrid (aquestes no impugnades), sinó una de pura tècnica legislativa, que essent impecable dona resultats implacables. S'argumenta que, **establint-se per l'art 19.1 de la LMRFP –precepte bàsic- el caràcter lliure de l'accés a la funció pública, això implica el rebuig dels torns o oposicions restringides: només una llei estatal podria establir-ne les excepcions** i, mancant-hi, les comunitats autònomes no estarien autoritzades per legislar al respecte.

Així, els processos de funcionarització no estatals queden en una situació límit. El tribunal no fa cap referència a la seva justificació, que no es troba sinó en la seva pròpia doctrina (STC 99/1987 i 37/2002), segons la qual la major part dels llocs de treball hauran de ser ocupats per personal funcionari. En impedir els torns restringits, a manca de norma estatal, les corporacions locals només tindran dues alternatives: primera, no funcionaritzar el seu personal laboral d'ara en endavant, malgrat que tinguin personal laboral en llocs funcionaris, opció que sembla la més raonable; o segona, fer-ho, però mitjançant un torn lliure, de manera que si l'aspirant que el supera no és el treballador fix, aquest podrà ser acomiadat per raons de força major o causes objectives, per tal de no duplicar plantilles.

Tampoc la sentència es fa ressò d'interpretacions més pragmàtiques, com la del Consell d'Estat (màxim òrgan consultiu estatal gens sospitós de frivolitat) en Dictamen de 30 de juny de 1994, segons la qual, de fet, la disposició transitòria 15^a és una norma bàsica per ser una excepció a una regla general. Oblida, d'una altra banda, que la laborabilització, amb caràcter general, és inconstitucional, amb l'inconvenient afegit que les autonomies i els ens locals no tindran ara cap instrument coherent per solventar aquest problema. Ignora també algun dels seus propis pronunciaments, com la STC 76/1986, on va permetre l'accés restringit a la funció pública en un supòsit més dubtós (personal contractat a l'exili pel govern basc), per ser el seu caràcter restringit raonable, basat en l'equitat, la justícia material i la satisfacció d'una demanda social, i en considerar que no seria inconstitucional si es mantingués amb caràcter general l'accés lliure, com succeeix amb la funcionarització. A més, desconeix el caràcter supletori de la normativa estatal, com en canvi, en un procés de funcionarització, va acceptar la STS de 28 de novembre de 1991.

Davant d'això, sols hi ha una conclusió clara: **després d'aquesta sentència, la funcionarització a les entitats locals esdevé un procediment molt perillós; qualsevol impugnació podria prosperar i anul·lar-lo**. El risc és evident i no pot ser obviat. Cal restar a l'espera –i a la “desespera”, si no surt aviat- d'una norma bàsica estatal que permeti a les comunitats autònomes, corporacions locals i universitats públiques la funcionarització del seu personal laboral mitjançant un procés restringit, en els mateixos termes que ho pot fer l'Estat.